

ΣΚΗΝΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΥΡΩ ΑΠ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

—0—

Σ' ένα κύκλο φίλων και συγγενών, μαζεμένων σε κάποιο σπίτι, ή ώρα κυλούσε ευχάριστα με τις διάφορες συζητήσεις και τ' άστεία. "Έξω έβρεχε. Αν και δεν έκανε δυνατό κρύο (χινόπαρο βλέπετε ακόμα) όμως η συντροφιά είχε κλείσει τα τζάμια των παρτιθύρων και κύτταζε έξω τη βροχή, λες κι ήθελε να φέρη μια όρ' άρχητερα το χειμώνα με τις μάζεψες του τις τόσο ευχάριστες.

Παιγίδια διάφορα, κι άστεία προκαλούσαν γέλια, κι ή κάμερα δλη έσκουζε Σιγά σιγά όμως υποκύπτοντες κι' αυτά στον άκαταμάχητο νόμο, άρχισαν να παρακμάζουν. Από το φυλλορρόημα αυτό άνθισε ή σοβαρή κουβέντα. Και να πώς: "Ένα κορίτσι της παρέας καθόταν κοντά στο παράθυρο. Κάποιος κύριος περνώντας από κάτω της έρριξε μιαν άσυλλόγιστη ματιά. "Έλα όμως πού την άντιλήφτηκε αυτή τη ματιά ή παρέα; Και βιάσκοντας άφορμή έρχισε να πειράξη το δύσμοιρο κορίτσι και να γελά εις βάρος του. Αυτό όμως το καυμένο, άσάτισε και δεν ήξερε τι να πη. "Ήταν βλέπετε τόσο αίφνιδιο!

—"Ωστε λοιπόν, Δεσποινίς, άνταποκρίνεσθε και σεις; άκούστηκαν μερικές πειραχτικές φωνές.

—Με συγχωρείτε, γιατί;

—Γιατί λοιπόν ταραχτήκατε;

—"Α, μα ήταν τόσο άπότομο, πού άσάτισε Κι' ενώ αυτά λεγόταν μια φωνάρα άκούστηκε από την άλλη άκρη της κάμερας.

Αυτό θά πη ό "Έρωτ'!

Γεννιέται με μια ματιά...

Χειροκρότησαν όλοι.

Μάλιστα, αυτό ήταν. Ο Γεώργιος τόχε βρει: Η Νίνα δέν ήταν έρωτευμένη, μα με τη ματιά πού της έρριξε ό κύριος αυτός περνώντας από κάτω έρωτεύτηκε τον άγάπησε, μ' άλλα λόγια.

—Τι; σάς φαίνεται παράξενο, ξανάπε ό Γεώργιος, λαβαίνοντας κάπως σοβαρώτετο ύφος. Το τραγουδάκι αυτό είναι πολύ ψυχολογημένο. "Έτσι γεννιέται ή άληθινή άγάπη, ό πραγματικός έρωτας. Με μια ματιά...

Δέν πρόφταζε να πη παρακάτω γιατί ή Νίνα πετάχτηκε άπ' την καθέκλα της διακόπτοντας τον.

—Με συμπάθιο, Κύριε, ειπε. "Εγώ δε συμφωνώ μαζί σας. "Αγάπη πού γεννιέται με μια ματιά δέν είναι άγάπη — όπως τουλάχιστο τη νοιώθω γώ, ιδανική.

Η συζήτηση άρχισε να γίνεται σοβαρότερη.

—Τι είναι, λοιπόν; έώτηξαν όλοι, με μια φωνή.

—Νά σάς πω? ξακολούθησ' ή Νίνα: Το κουτό μου το κεφάλι δέν μπορεί να χωρέση το πώς δυό ψυχές—άκοιτε; ψυχές—μπερούν να

συνιραστούν να γοητευτούν ν' άγαπήση ή μια την άλλη, με μια μόνη ματιά.

"Έρωτα λέγοντας έννοούμε την άγάπη την άφοσίωση μιας ψυχής προς μιαν άλλη. "Αλλά για ν' άφοσιωθή μια ψυχή σε μιαν άλλη, πρέπει ή δεύτερη νάναί καλή, ν' άρέση της πρώτης. Και για να υπάρξη άμοιβαίότη, πρέπει κι ή πρώτη νάναί το ίδιο. "Αν δέν το θεωρείτε μάλιστα υπερβολή θά σά; έλεγα πώς οι δυό ψυχές αυτές πρέπει νάχουν τα ίδια προτερήματα και έλαττώματα—να συμφωνούν υπάρχουν μερικοί πού λένε πώς άγάπη άνταπτύσσεται μεταξύ δυό άσύμφωνων χαρακτήρων. Αυτόι μου φαίνεται πώς δέν είναι και τόσο καλά διανοητικώς. Είναι ποτε δυνατόν ν' άγαπήση κανείς ένα χαρμηλά διαφορετικό άπ' το δικό του; Θά υπάρξη ποτέ συμφωνία εκεί και κατά συνέπεια και άγάπη; Συμπέρασμα. Για να υπάρξη άγάπη, πρέπει να προηγηθή γνωριμία στενή. Να μάθη ό ένας τον άλλο ν' άλληληψυχολογηθούν, κι αν ταιριάζουν, τότε... μάλιστα. Τότε το καταλαβαίνω ν' άγαπήσης την ψυχή αυτή πού τόσα καλά προτερήματα έχει.

Στην άληθινή "Αγάπη, ή άμορφιά κατά τη γνώμη μου δέν πνίξει κανένα όόλο. Είναι το προτελευταίο πού πρέπει να κυτάξουμε—το τελευταίο είναι ή προίκα, ό παράς: "Εγώ στην άγάπη μου θέλω νάβρω μια ψυχή πού σαν της μιλάει ή δική μου, να τη νοιώθω!

Τι μ' άφελει αν άγαπήσω, και κάμω άργότερα σύντροφο της ζωής μου, την "Αφροδίτη της Μήλου; Θά καμαρώνω, φυσικά, την άμορφιά της. Μ' αυτό μονάχα. Σε μια μου λύπη δε θά με παρηγορήση, γιατί δέν έχει ψυχή πού να με πονέση,

Ψυχή, καρδιά, καλή!.. τίποτ' άλλο.

Την άλλη την άγάπη—της «ματιάς»—τη συχάινουμαι. Δέν είν' αυτή ιδανική, είναι σαρκική. Γιατι, φυσικά, αν, έξαφνα ό νέος πού περνούσε κατ' άπ' το παράθυρο τώρα μ' έρωτευόταν, ή άγάπη του θάταν σαρκική. Θ' άγάπηζε το κορμί μου, πού είδε, κι όχι την ψυχή μου, πού με μια ματιά δέν μπορεί να την δη. Παραδέχομαι πώς μπορεί να πάσχη να πεθύνη για μένα. "Ομως θά πάσχη, θά υποφέρη—τι άηδία!—για το κορμί μου για τη σάρκα μου. Δε σηκώνει άντιρρηση, γιατί πώς θέλατε ν' άγαπήση την ψυχή μου σαν δέν την ξέρετε; Και φυσικά δέν την ξέρετε γιατί δέν του δόθηκε ευκαιρία να τη μελετήση. "Ωστε βλέπετε πώς το τόσο άπειροσκέπτα υιοθετημένο τραγούδι του Γεώργιου, άποδείχτηκε πολύ άστοχο από τη μια μεριά—δσον άφορᾷ την ιδανική άγάπη και πολύ ψυχολογημένο από την άλλη δσον άφορᾷ το σαρκικό έρωτα.

"Όλοι φαινόταν βυθισμένοι σε συλλογισμούς. Τα λόγια της Νίνας τόχς έκαμαν βαθιά εντύπωση. Και σκεφτόταν αν είναι σωστά. "Εσάς δέν σάς φαίνεται πώς είχε δίκιο και με το παραπάνω;

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

